

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Affectus circa hanc tertiam consideratione[m]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

quas tibi patit peccatum? Intuere, perpende, meditare, considera maturè, quid sit amittere Deum, amittere gratiam ipsius, amittere cœlum, & hoc in æternum. Comprehende, quanta sit infelicitas, possideri à Diabolo, reprobari ac desereri à Deo, ad flammam deputari æternas, atque etiam de facto, si in statu isto moriar, in illas æternum præcipitari. Tu, ô infame peccatum, tu, inquam, harum omnium es infelicitatum scaturigo. Tu, tu es, quod, divortio Deum inter & animas causato, illas in profundam præcipites agis occæcationem, ut suam infelicitatem non videant; tu pacem illis & conscientiæ jucundissimam tranquillitatem & gaudium eripis. Etenim quis unquam resistere valuit Deo, ac tandem potitus fuit pace? Tu ab illis præscindis societatem, quam habent cum B. Virgine, aliisque Sanctis, qui animas jam hujusmodi intuere non sustinent, nisi oculo indignabundo. Tu illas in extremos conjicis justorum Dei judiciorum timores: Uno verbo dicere non aulis, vel unicum quietis momentum à te illis indulgeri; Næ ille tui parvam habeat notitiam oportet, qui te odio mortali non prosequitur.

Quis resistit ei & pacem habuit.
Job. 9, v. 4.

Affectus circa hanc tertiam Confessionem.

Domine, post extremas calamitates, ad quas redactum me video per peccata mea, spes illa, quam in tua habeo bonitate, me animat, et tuo me aulim præsentare conspectui, etsi verecundiâ & confusione, ob magnam nimis

nis malitiam atque ingritudinem meam,
 plenus sum. Ego, cheu ! ego sum, qui ma-
 lum omne feci ; Ego sum, qui liberè in pec-
 catum consens. Nullo ipsum absque perva-
 sa voluntate mea potuisset me malo afficere ;
 at ego ipsum vocavi, ego recepi, ego admisi,
 atque ipsum in meam introducens conscien-
 tiam. heu ! mi Deus, quid feci ? Ego, te
 probrosè ex corde meo ejecto, summe præ-
 destinatorum omnium Rex, Dæmonibus ini-
 micis tuis ipsum prodidi, atq; in manus tradi-
 di, infernalisq; tyrānidis illius rigorem perferre
 malui, quam vivere in tranquilla jucundaque
 amicitia tua possessione. Ego, ego sum reus
 amissionis gratia tua, omniumque meritorum
 meorum. Ego sum, qui renunciavi condi-
 tioni filii tui, ut Satanæ mancipium fierem.
 Ego sum, qui meipsum privavi jure, quod
 habebam ad gloriam cœlestem, ut funestum
 fœdus percuterem cum inferno. Ego (cheu !)
 Ego sum, qui meipsum prodidi, qui unio-
 nem dissolvi, quam habebam cum B. Virgi-
 ne, aliisque Sanctis, qui me diligebant, quam-
 diu in tua eram gratia; at inimicitiam denun-
 ciarunt mihi, postquam ego illam tibi indixi.
 Ego sum, qui meipsum occœcavi, mihi que-
 metipsi interioris conscientia meæ cruciatus in-
 strumenta fabricavi. Hæc omnia quàm hu-
 millimè coram Majestate tua divina, mi Deus,
 confiteor, & quanquam malitia mea quam
 maxima sit, gravissimaque omnino promeritus
 sim tormenta, quod gratia tua thesauros ita
 prædæ exposuerim, animamque meam ipse ad
 tantam miseriam redegerim : attamen quid

De
oratione

facere debeam aliud ignoro, nisi ad infinitam misericordiam tuam ut recurram, illius instar prodigi, qui postquam bona sua omnia dissipasset, ad benignum Patrem suum est reversus.

O mi Deus, fateor equidem, quia verè non sum amplius dignus vocari filius tuus, quia totam cœlestem curiam graviter offendere offendendo, atque ex corde meo, ut Diabolum introducerem, expellendo. Verùm si gloriosum hunc titulum, adeoque jus omne perdidisti, ac propterea me justè punire tu potes, attamen patris misericordiæ dignitatem tu nondum amisisti, ut proinde misericorditer salvare me queas. Peccata mea confiteor, excusare illa non possum. Nimis quàm malitiosè pro nihilo prodegi tuam gratiam, tuum amorem, omnesque virtutes & dona Spiritus sancti, quibus me copiosè ditaveras. Anima mea filia erat adoptiva summæ Majestatis tuæ, sponsa Jesu Christi filii tui, Angelorum soror, cœli hæres, atque in oculis totius curiæ cœlestis pulchra ut Sol, imò sicut Angelus Dei, Deus meus & Creator meus, quam horrenda mutatio! te amittendo, cuncta amisi, horrendo quoque Damone effectus sum horribilior, atque ad omnium infelicissimam servitutem redactus, ubi me peccato mancipavi.

Si ergo ego reus sum, ego quoque misericordiæ & gratiæ indigeo. Agnosco malum meum, in quod violentia & furor malorum desideriorum meorum me præcipitavit. Quis potest mederi nisi tu, Domine, cujus bonitatis thesauri

*Si admisi
unde me
damnare
potes, tu
non ami-
sisti, unde
me salva-
re potes
D. Aug.*

thesauri nunquam possunt exhauriti? Redde perditam gratiam peccatori, ornamenta ei virtutum, quibus seipsum malitiosè spoliavit, restitue. Redde illi merita, quibus renunciârat, atque adhuc semel illum juri suo pristino restitue. Tu id potes ac debes, Domine, non amore mei, qui omni protus veniâ indignus sum, sed ut infinitas misericordias tuas patefacias. Etsi in pristinum me statum restitueris, thesauri tamen tuis omninò nihil decedet, verùm ego quoque pro mea parte promitto, sancteque recipio fore, ut conscientia meæ donorumque tuorum adeo fidelem curam habeam, ut nunquam amplius ad peccandum me abripi permittam. Contestor me omnia deinceps peccata summo odio persecuturum, sine intermissione impugnaturum, potiusq; mortem ipsam subiturum, quàm peccato consensurum.

CONSIDERATIO QUARTA.

De terribilibus peccatorum suppliciis.

Fleri nequit, anima mea, per peccatum adeo graviter offendi Deum, quin ipsum tandem, citiùs aut seriùs, rigorosè castiget. Non potest pati Deus, ut impius semper vivat, atque si ipsum in primo peccato statim non puniat, ideo facit, quia propter magnam bonitatem suam, quæ brachium ipsius à vindictâ, etsi justissimâ, cohibet, ad pœnitentiam ipsum expectat. Tandem tamen certissimum est, quia & peccatum & peccator Deo sunt abominationi,

De
ratione